

Sam rząd? Około pytania tego wszystko tutaj w tej chwili się obraca.

Dobrze byłoby poinformowany, zapowiadając w poprzednim liście, że utworzenie gabinetu p. Buffet nie pójdzie tak gładko, że ze znanego usposobienia marszałka-prezydenta wobec stronnictw z jednej a z wymagań sytuacji z drugiej strony muszą wynikać kolizje. Pan Buffet przewidział te kolizje i wymógł się od złożenia gabinetu, pomimo tego jednak ministerstwo jego jest w powietrzu i prawie niewątpliwie przyjdzie do skutku, gdyż żadna inna kombinacja nie ostałaby się ani miesiąca, nie mogąc mieć za sobą większości w Izbie. Dziś powraca p. Buffet do Wersalu, na dworcu ma go czekać deputacja lewego środka i obu lewicy i zapewnić go o swem zaufaniu i poparciu, a Izba albo znającą bardzo większość wybierze go na nowo swoim prezydentem, albo też odradzi wybór za trzymającą dłoń w odwodzie przesuwając fotel. Poparty w ten sposób i nasłuchujący się do syta, że on jeden jest „mężem sytuacji“, pan Buffet robi ciężej i rządy przyciąga, Mac-Mahon robi także ciężar przezwyciężając swo wstręty do dawniej opozycji i dając wiceprezydentowi rady ministrów wolną rękę do działania, republikanie wreszcie robią ofiarę, zadawalając się skromnym bardzo udziałem w ministrowstwie. W ten sposób dzięki doli chowi ofiar, o którym tyle już mówiliśmy, czyli raczej dzięki dobrej zrozumieniu własnego interesu wszystkich stron i dzięki konieczności sytuacji urządził się rząd.

Zadoleni nie będą głównie bonapartyści, którzy budowali już złota góry na znaną nocie Uprzedzającego człowieka tłumacząc osobiste zaprzetywanie się marszałka, a których nadzieje w tym się rozwijały. Dzisiejszy jeszcze *Constitutionnel*, ten najumiarkowańszy bonapartycki organ powiada: „Mamy o jedną konstytucyjną więcej, ale nie ma to żadnego zgoda z nacjonalizmem, skoro pozostał marszałek, z tą samą wolą, z temi samymi zasadami, w tym samym programie. Daremnie rozmawia komentarz nadawali fałszywe znaczenie uchwaleniu ustaw konstytucyjnych; za dwa dni nie będzie śladu tych wszystkich hyperboli i dytryambów, które zamierzano wypaczyć fakt sam przez się tak niewinny i nieszkodliwy (benin). Myli się *Constitutionnel*: za dwa dni nie będzie śladu jego interpretacji, za dwa dni zwyciężyło kilka faktów dokonanych, która silniejsza jest nawet od niechęci naczelnika rządu. Po 25 lutego niemożliwym już jest ministerstwo z przed 25 lutego.

Znaczenia godnym faktem jest artykuł p. Veullot w dzisiejszym *Univers* a właściwie zakończenie jego, w którym znany ten publicysta wyraża wiarę w to, że ciążącej chorobie powiada, że jeśli republika pod rządem pana Buffet nie będzie taka jak ją wszyscy rozumieją, to przynajmniej tak, jak ją wszyscy znają. Jest to pierwsza jasność, która zwiastuje, że obóz, którego rzecznikiem jest Veullot nie zamknął się w bierności, w kąśmieniu jakiemś a bezsilnym roztępieniem, lecz licząc się z dokonaniem faktami, zajmie się w duchu swych zasad organiczną pracę. Sposobności do tego są nadto; kwestje polityczne powinny już raz ustąpić administracyjnym, ekonomicznym, wychowawczym.

Na teraz nie uporaliśmy się jeszcze z politycznymi. Wbrew przeciwnym wróżbom alians republikanów stronnictw i znacznej części prawego środka trwa ciągle, a nawet (jak dziś z żalem konstataje organ p. Broglie) coraz staje się ściślej. Dzienniki prawego środka popierają aspiracje lewego do udziału w rządu i tak ministeryjnych. Tak poważny organ prawego centrum, jakim jest *Monitor*, umieszcza dziś artykuł, w którym nie daje sobie nawet mówić o tem, aby przyszły gabinet mógł wyjść z Izby jak tylko z grona większości z 250 lutego. Z drugiej strony republikańskie nie wypadły z roli i poczynają sobie ciągle z nadzwyczajnym umiarkowaniem. Republika miała tym razem odmienne niż zwykle urodziny, odmienne też postępują sobie republikanie, przynajmniej jak dotąd. *Debata* wyraża się w tej mierze jak następuje:

„Miał dla republik wiek bobaterski; awantury, mełowe cyny, tryaliery ustępują politykom.“ A trochę dalej: „Niech nas nie razi świeże nawrócenie niedawnych radykałów; jeśli wytrwają w swym umiarkowaniu, pójdziemy z nimi razem i skorzystamy dla dobra kraju z ich zdolności, jeśli zaś wpadną napowrót w dawne swoje zbrocenia, wyrzucimy się ich i poszukamy nowych sprzymierzeńców po prawej stronie.“

W teatrze *Gaité* wznowiono temi dniami buforadę Ofenbacha „Genowefa brabancka.“ Wystawa tej sztuki miała kosztować blisko dwa miliony; uwiaryz temu, kto widział tę świetność, ten przeprze niepodobny prawie do opisania, dźwi następujące po sobie. Istny tryumf blasku, a zarazem, jak ktoś powiedział, „tryumf męgi“, nakarmienie co najmniej mułami, który po nagrodę przychodzi do raju. I taką strawę będą oszołomić publiczność przez dwieście i trzydzieć wieców, kosztem starożytnych i rzeźb legendy, nad którą będą dzieci nie jedynym iż uroili.

Madryt 27 lutego.

Intrygi zaczynają otaczać młodego króla. Przedstawiono mu jakąś panią Anduan z Galicji, której niewykłama piękność zrobiła, jak mówią, na młodym monarce pewne wrażenie. Projekt mógłby się udać, zresztą nie jest on nowym, zwłaszcza w Hiszpanii. Osoby otaczające króla obawiają się siły jego charakteru i poczuć prawa; radeby go zrobić swoim narzędziem. Z tego samego powodu opóźniają o ile mogą powrót jego siostry, wdowy po hr. Girgenti; osoba to bowiem znana z rozumu i surowej moralności postępowanie, mogłaby zatem radami swymi sparałizować wpływ dworzan.

Co się tyczy ludu, ten skrzy się, że król przywiózł z sobą sekretarza Niemca i jeszcze innego cudzoziemca. Również i wybór margrabiego Bedmar na reprezentanta Hiszpanii w Rosji, nie podoba się nikomu; bo ks. Ossuna, dawniej uwiaryzelniony i osobiście dobrze przez Czarza widziany, zdawał się być naturalnie nie do stanowiska wskazywany z wszystkich względów, a mianowicie z powodu bogactwa, hojności i uroku jakiego dawny ten dom u ludu hiszpańskiego używa. Różne okoliczności także przykre zrobiły na publiczności wrażenie, jako skazówki, że król Alfons nie pozostanie długo w Madrycie. Nie przyjęto ofiarowanych przez osoby pragnące dostać się na urzędy w pałacu królewskim, i odpowiadano im, że powołane zostaną później, gdy więcej będzie pieniędzy w skarbie. Nie chiano również przystąpić do organizacji gwardii przybocznej króla; nie zamówiono nawet libery dla służby dworskiej. Gielda madrycka podziela to wrażenie: papiery

bowiem publicznie spadły o 4% w sześciu do siedmiu dniach. Obecny minister finansów jest uciwłym człowiekiem i zna się na sprawach, któremi kieruje. Ale największy finansista nie mógłby zmienić położenia z szczerymi zasobami, jakimi rozporządza.

Pewnem jest teraz, że ks. de la Torre ofiaruje swe usługi królowi, oświadczając się dziś najbardziej stanowczym jego obrońcą. Niewiedzieli, co bardziej podziwiać, czy naiwność rządu, który przyjmuje dla dynastii usługi takiego człowieka jak Serrano, czy jego zuchwałość, w tej chwili bowiem jest on jednym z tych, co najwięcej się sprzeciwiają powrotowi do Hiszpanii matki i siostry króla. Główną rolę, dodam mimochodem, a całkiem siebie godną prowadzi on w tej intrydze, o której na początku listu wspominałem.

Dziwiło się tu wielu, że tak wielka liczba osób wysoko położonych, a między niemi i ministrów obecni, żegnali Zorillę na dworcu kolei żelaznej. Ale bo Zorilla jest wysokim dygnitarzem w wolno-mularstwie, co wszystko tłumaczy.

Dawny naczelnik bandy złoczyńców zwanej *partida della Paura*, która się była zorganizowała w Madrycie za czasów Prima, a dzisiejszy dyrektor policji tutejszej, zażądał satysfakcji w pojedynku od pewnego bankiera z arystokracji w Madrycie, za doznany obelgę. Bankier odpowiedział pogardliwie, że nie może się kompromitować bijąc się z takim człowiekiem.

Smutniejsze atoli od tych komerszów są wiadomości dziś już pewne o stratach, jakie poniosło wojsko konstytucyjne w porażce pod Larca i Lora. Są one znaczne. Oprócz stracanych dwóch dział Plascencia i dwóch Krupps, dywizja generała Primo de Rivera została zniszczoną, a mówiąc prawdę, zostały tylko jeszcze kadry batalionów Asturji i Kastylii, i strzelców z Alcala. Niema już wątpliwości, że Alfons XII na wielkie był narażony niebezpieczeństwo w skutkach strasznych szarych na bagnety przez bataliony Karlistów nawaryjskich, którym się udało kilka razy przebiec linie konstytucyjnych.

Król na dni kilka udaje się do El Pardo, własności należące do korony parę mil od Madrytu. Będzie tam mógł swobodnie polować.

Gazeta Lwowska ogłasza następującą ustawę krajową, sankcyonowaną przez N. Pana:

Ustawa

dla królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zmieniająca postanowienia § 98 ust. gm. z d. 12 sierpnia 1866 r.

Zgodnie z uchwałą sejmiku królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam:

Art. I. § 98 ustawy gminnej z d. 12 sierpnia 1866 L. 19 Dz. u. kr. zostaje uchylonym w do tychczasowem brzmieniu i ma brzmienie jak następuje:

§ 98. Rada powiatowa a w jej zastępstwie Wydział powiatowy czuwa nad tem, aby zakładowy majątek i zakładowo dobro gmin i zakładów gminnych nie zostały uszczuplone.

Sejm a w jego zastępstwie Wydział krajowy ma najwyższy nadzór nad całocią zakładowego majątku i zakładowego dobra gmin i zakładów gminnych.

Wydział krajowy może w tym celu, gdy uzna tego potrzebę, żądać objaśnień i usprawiedliwień od reprezentacji gminnej za pośrednictwem Wydziału powiatowego, wyjątkowo zaś w razach nagłej potrzeby żądać takich wyjaśnień bezpośrednio, może również i przez delegowanie komisji zarządzać dochodzenia na miejscu.

W wykonaniu tego prawa nadzoru upoważniony jest Wydział krajowy w razie potrzeby użyć stosownych środków zaradczych.

Art. II. Wykonanie tej ustawy polecam mojemu ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń d. 18 lutego 1875.

Franciszek Józef w. r.

Lasser w. r.

Wiedeń 5 marca. Onegdaj d. 3 b. m. podczas obrad ogólnych w Izbie deputowanych nad ustawą o podatku domowym zabierał także głos poseł krakowski Dr Weigel, a to przeciw ustawie. Mówę jego, jako dotyczącą stosunków naszych, podajemy według zapisów stenograficznych: „Wys. Izbo! Zapisałem się do głosu przeciw wnioskom wydziału, pomimo iż nie ten, mówiąc słowami sprawozdania wydziału, że tak autor znakomicie opracowanego sprawozdania rządowego wiele sobie zadał trudu w celu usprawiedliwienia zań swego zaprzetywania na reformę podatków, jak niemieli wydział zrobić wszystko, co tylko się dało, aby liczne zaprowadzić poprawki; dla tego też pragnę stanowisko moje w ten sposób określić, że oprócz zarzutów robionych przedłożeniu przez mówców z tamtej strony (lewicy) Izby, które sam podzielał, w ogóle i w szczególności tak długo nie mogę nabrać zachęty do rozprawy szczegółowych, dopóki nie będzie rzecz jasna, lub dopóki nie będzie zaspokojony pod tym względem, czego z tej części, nie chcę powiedzieć jednostronnie wyrażając ustawy, jak przedłożona, moi wyborcy lub kontyribucenci najpierw spodziewać się i obawiać mają.“

Ludność reformę podatków tak sobie przedstawia, że wobec wielkiego obciążenia, a raczej przeciążenia podatkami stałami, w skutku rozdzielenia na nowych podstawach opierać się mającego, nastąpi, a nawet nastąpić musi pewna ulga dla przeciętnych, ponieważ opodatkowanie, szczególnie zaś podatkami stałami w niektórych krajach koronnych stało się już nie do zniesienia; jest to fakt, którego nie zaprzeczy i rząd nie zaprzeczy, skoro tylko weźmie na uwagę owe coroczne odpisywania podatków dające się liczyć na tysiące.

Spytacie się, Panowie, jakimi sobie przedstawiali tę nową reformę podatków, a odpowiem wam w imieniu wyborców: nie inaczej, jak tylko w ten sposób, że w tej samej mierze, jak przez przeniesienie autonomii w niektórych gałęziach administracyjnych na poszczególne kraje koronne, nastąpiła decentralizacja czynności w centrum najwyższych władz administracyjnych, *pro rata*, że się tak wyrażę, także i kraje uwolnione zostaną od kwoty, którą jeszcze ciągle opłacają muszą na koszt administracji centralnej, pomimo że wiele czynności dawniej do niej należały, teraz na mocy autonomii do własnego zakresu działania władz krajowych przeszły, lub też n. p. sprawują je gminy imieniem władz w zakresie poruczonego.

Jeżeli zaś reforma podatkowa nie ma być inną, jak tylko taka, że do niezmniejszonych podatków teraźniejszych przyczość nowe, a mianowicie także w formie zapowiedzianego ruchomego podatku oso-

bistego, wtedy, moi Panowie, niepodobna zapalać się do projektu, który co najmniej zanępnok ludność przez to, że ciężary nie będą na przyszłość mniejsze i lżejsze, lecz owszem daleko większe niż teraz. Zdać mi się, iż dość zrozumiale się wyrażę, jeżeli powiem — a szanowny deputowany z Izby handlowej w Bernie p. Neuwrith już to także podniósł — że dopóki autonomia, ten dość drogi podarunek, który chętnie przyjmujemy, nie tylko z honorem, ale także z ciężarem połączoną będzie, którego ludność osobno nie zdoła pokryć, tak długo nie będzie ulgi w podatkach rządowych. Zwróćcie Panowie uwagę na kraj, który mam zaszczyt tu reprezentować, a przekonacie się, że dodatki na potrzeby krajowe i na fundusz indemnizacyjny wynoszą już dziś 85 c. od każdego zł. podatków stałych. Doliczcie do tego inne ciężary powiatowe i gminne, otrzymamy 100 od 100, a może i więcej, a nie ma nadziei — przynajmniej pociechy tej nie widzę w sprawozdaniu szanownego wydziału — aby na przyszłość lepiej było. Powiedzieliśmy tam tylko, że przy teraźniejszej formie opodatkowania podniesienie dochodów państwa z trudnością, a nawet może wcale nie da się osiągnąć, co wprawdzie nie ulega. To dowodzi także, że doszliśmy do punktu kulminacyjnego naszych ciężarów podatkowych. Lecz zgadzam się z dalszym wywodem sprawozdania wydziału: „na tem polu jest dla teorii i praktyki tylko jeden pewny punkt oparcia, a tym jest statystyka porównawcza. Porównanie siły podatkowej kraju z innymi krajami, stojącymi na tym samym stopniu kultury i prężności pod względem politycznym nad rozwiązaniem tych samych zadań, jest prócz tego bardzo pouczającym.“

Tej nauki i ja pragnę się trzymać. Jeżeli porównam kraj koronny, który tu mam zaszczyt reprezentować, z innymi krajami monarchii, to w produkcji stómy bardzo daleko za nimi, a w podnoszeniu ciężarów nadzwyczajnie je wyprzedzamy. Wspomnę szczególnie o krajach wyborczych, który bezpośrednio mnie tutaj wysłał — miasto Kraków i W. K. Krakowskie. Jak przy reformie podatku gruntowego, jak sądzę, zdarzyło się, o czem za wiadomości ówczesna administracja skarbową, że kraj ten koronny od czasu swego wcielenia płać przez 18 lat więcej niż się należało; mimo to rząd nie widział się zniewolonym zwrócić opodatkowanemu ta pięććroć kilka tysięcy, o ile więcej zapłacił. Zupewnie to samo nadzwyczajne przeciążenie rachodzi przy podatku domowym, o jakim przedtem miasto nie miało pojęcia.

Nie tylko, że jesteśmy ściśnięci jakby przez *boa constritor*, ponieważ miasto leży w okręgu fortifikacyjnym i dla każdej budowy składać musimy zastrzeżenie zburzenia; nie tylko, że miasto nasze, które jeden z poetów nazwał „*verschollene Königstadt an der Weichsel*“, mającym co więcej części same stare domy, na skrajach oparte, nie tak łatwo możemy przebudować i zrestaurować niewystarczającym procentem, który przy wymiarzeniu podatku odciążają, nowe zaś budowle z powodów fortifikacyjnych trudno wyprawać — nie, my prócz tego mamy być wiążącymi do nowych ciężarów, które wcale nie są wagi, że się zmniejszą, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

aby przeto wziąć udział w obradach szczegółowych, trzeba sobie jako poseł przedzwyczajtem jasno rzecz przedstawić: czy przy tej reformie mamy się spodziewać dla naszych wyborców ulgi, czy też raczej większych ciężarów? Niechaj mi wykaże, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

aby przeto wziąć udział w obradach szczegółowych, trzeba sobie jako poseł przedzwyczajtem jasno rzecz przedstawić: czy przy tej reformie mamy się spodziewać dla naszych wyborców ulgi, czy też raczej większych ciężarów? Niechaj mi wykaże, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

aby przeto wziąć udział w obradach szczegółowych, trzeba sobie jako poseł przedzwyczajtem jasno rzecz przedstawić: czy przy tej reformie mamy się spodziewać dla naszych wyborców ulgi, czy też raczej większych ciężarów? Niechaj mi wykaże, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

aby przeto wziąć udział w obradach szczegółowych, trzeba sobie jako poseł przedzwyczajtem jasno rzecz przedstawić: czy przy tej reformie mamy się spodziewać dla naszych wyborców ulgi, czy też raczej większych ciężarów? Niechaj mi wykaże, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

aby przeto wziąć udział w obradach szczegółowych, trzeba sobie jako poseł przedzwyczajtem jasno rzecz przedstawić: czy przy tej reformie mamy się spodziewać dla naszych wyborców ulgi, czy też raczej większych ciężarów? Niechaj mi wykaże, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

aby przeto wziąć udział w obradach szczegółowych, trzeba sobie jako poseł przedzwyczajtem jasno rzecz przedstawić: czy przy tej reformie mamy się spodziewać dla naszych wyborców ulgi, czy też raczej większych ciężarów? Niechaj mi wykaże, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

aby przeto wziąć udział w obradach szczegółowych, trzeba sobie jako poseł przedzwyczajtem jasno rzecz przedstawić: czy przy tej reformie mamy się spodziewać dla naszych wyborców ulgi, czy też raczej większych ciężarów? Niechaj mi wykaże, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

aby przeto wziąć udział w obradach szczegółowych, trzeba sobie jako poseł przedzwyczajtem jasno rzecz przedstawić: czy przy tej reformie mamy się spodziewać dla naszych wyborców ulgi, czy też raczej większych ciężarów? Niechaj mi wykaże, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

aby przeto wziąć udział w obradach szczegółowych, trzeba sobie jako poseł przedzwyczajtem jasno rzecz przedstawić: czy przy tej reformie mamy się spodziewać dla naszych wyborców ulgi, czy też raczej większych ciężarów? Niechaj mi wykaże, a jeszcze zawsze jak straszny widzą za sobą przyszły podatek osobowy, co przecież nie można nazwać reformą na korzyść opodatkowanych, lecz bardzo przykrym podatkiem podwójnym.

b) przez podniesienie dochodów kolei żelaznych rządowych — jeśli inaczej nie można — przez częściowe lub całkowite ich wydzierżawienie;

c) przez odpowiedniejszą administrację lasów rządowych;

d) przez taką administrację kopalń lub żelaznych mających się przy sposobności sprzedać lub wydzierżawić, kopalń węgla i przedsiębiorstw fabrycznych, ażeby przynajmniej nie obciążały skarbu publicznego.

Prócz tego uważa rząd za zadanie swoje:

7. żeby powołać do życia kasy domostykalne, które jakkolwiek przy obecnym stanie has publicznych nowe na obywateli nałożą ciężary, wszakoż równocześnie zadoczą uczynią wymaganiom samorządu i tak pożądanemu dążeniu do oszczędności, aż do najniższych warstw administracyjnych uturują drogi;

8. żeby bezzwłocznie skorzystać z służącego sciebie prawa co do związku cłowego i handlowego, działając w tym kierunku, aby tak długo, dopóki ta zawiłana i rychło nie dająca się załatwić kwestya powszechnego systemu cłowego nie będzie mogła być załatwioną, wydane zostały rozporządzenia odnoszące się do podatków konsumcyjnych, a któreby były w interesie skarbu węgierskiego i odpowiadały słuszności i sprawiedliwości;

9. biorąc natychmiast sprawę bankową w rękę, takową jak najrychlej załatwić odpowiednio do prawa przez nikogo niekwestyonowanego i do interesu kraju;

10. przygotować projekt spożytkowania dóbr państwa w celu przeplatania, a względnie umorzenia 153-milionowej pożyczki.

Taki jest program rząd węgierski przedłożony sejmowi węgierskiemu.

Prusy.

Minister wyznał Dr Falk przyjął do Izby deputowanych sejmiku pruskiego d. 4 marca następujący projekt ustawy, który natychmiast prezes Izby kazał drukować i rozdać między deputowanych:

Projekt ustawy dotyczący się wstrzymania wypłat ze skarbu państwa dla rzymsko-katolickich biskupów i księży.

§ 1. W archidiecezjach Kolonjskiej, Gaichtrichskiej i Poznańskiej, w diecezjach Chelmskiej, Warmijskiej, Wrocławskiej, Hildesheimskiej, Osnabryckiej, Paderborskiej, Monasterskiej, Trewirskiej i Fuldajskiej, w okręgach delegatów tych diecezji, tudzież w pruskich częściach archidiecezji Praskiej, Olomunieckiej, Fryburskiej i diecezji Mogunckiej od dnia obwieszczenia tej ustawy wstrzymane będą wszystkie wypłaty z funduszu państwa przeznaczonych biskupstwu, instytutom do nich należącym i księżom. Wyjątkiem z pod tego kroku są płace przypadające duchownym zakładów. Zaliczają się do funduszu państwa także szczególne fundusze zostające pod stałym zarządem państwa.

§ 2. Wstrzymanie wypłaty będą znowu uiszczone na obszar diecezji, skoro urzędujący obecnie biskup (arcybiskup, książę biskup) albo administrator biskupstwa zobowiąże się wobec rządu piśmiennym oświadczeniem słuchać ustaw państwa.

§ 3. W archidiecezjach Gnieźnieńskiej i Poznańskiej, tudzież w diecezji Paderborskiej nastąpi przywrócenie wstrzymania wypłat na obszar diecezji, skoro ustanowiony będzie administrator diecezji albo nowy biskup w sposób ustawami przepisany.

§ 4. Jeżeli zdarzy się opróżnienie jakiej stolicy biskupiej dziś zajmowanej, albo jeżeli teraźniejszy administrator diecezji Fuldajskiej ustąpi z urzędu zanim nastąpi przywrócenie wypłat na podstawie § 2go, natędy wstrzymanie wypłat trwa tak długo na obszar diecezji, dopóki nie będzie ustanowiony prawnie nowy administrator biskupstwa albo nowy biskup nie zajmie stolicy biskupiej.

§ 5. Jeżeli na obszar diecezji przywrócone będą wypłaty z funduszu państwa, a niektórzy uprawnieni do ich odbioru, pomimo zobowiązania przyjętego przez biskupa albo administratora diecezji, odmówią posłuszeństwa ustawom państwa, wtedy rząd umocownym jest cofnąć znowu wypłaty przeznaczone dla uprawnionych do ich odbioru.

§ 6. Przywrócenie wstrzymania wypłat nastąpi oprócz w przypadkach §§. 2—4, także wtedy, gdy uprawniony do odbioru zobowiąże się wobec państwa w sposób wskazany §. 2m słuchać ustaw państwa. Prócz tego rząd umocownym jest uiszczyć zawieszone wypłaty poszczególnym uprawnionym, jeżeli ci czyniami swymi dowiodą zamiaru słuchania ustaw państwa. Jeżeli jednak odmówią posłuszeństwa ustawom państwa, natędy wypłaty z funduszu państwa mają być znowu wstrzymane.

§ 7. Przywrócenie zawieszonych wypłat nastąpi we wszystkich przypadkach, jeszcze tego kwartału, w którym zaszło prawne przypuszczenie przywrócenia wypłat.

§ 8. Co do użycia dochodów nagromadzonych przez czas zawieszenia wypłat, o ile takowe nie dadzą się policzyć z prawnej natury pochodzenia awego jako oszczędność na rzecz powszechnych wpływów skarbowych, lub też inaczej nie zostaną użyte, zastrzega się prawne postanowienie. Minister spraw duchownych ma prawo w przypadku zarządu majątkiem biskupim przez komisarza, na mocy ustawy z d. 20 maja 1874 zarządzić dalsze udzielanie wypłat, przeznaczonych na uposażenie biskupstwa, o tyle, o ile tego potrzeba dla celów zarządu komisaryjnego i opędzenia kosztów jego.

§ 9. Pod względem należytości i opłat na rzecz biskupstw, należących do nich instytutów i księży, tak długo nie będą takowe ściągane na drodze przymusowej administracyjnej na całym obszarze diecezji, dopóki trwa wstrzymanie wypłat z funduszu państwa.

§ 10. Jeżeli wypłaty z funduszu państwa na rzecz jednego uprawnionego do ich odbioru w myśl § 6 będą przywrócone, natędy przynajmniej się prawo ściągania na drodze przymusowej administracyjnej przypadających mu należytości i opłat. Toż samo stosuje się pod względem należytości i opłat dla tych duchownych, którzy nie mają prawa do żadnej płacy z funduszu państwa, jeżeli ci zobowiążą się wyrażnym oświadczeniem albo też milcząco, słuchać ustaw państwa, i to, jak długo czynić będą temu zobowiązaniu zadosyć.

§ 11. Kto w razach wymienionych w §§ 2 i 6 odmówi piśmienne zobowiązanie, albo wbrew zobowiązaniu przyjętemu naruszy przepisy ustaw państwa odnoszące się do jego urzędu albo jego czynności urzędowych, lub też rozporządzenia wydane przez władzę w zakresie jej prawnej działalności, ten ma być za wyrokiem sądowym usunięty z urzędu swego.

§ 12. Usunięcie z urzędu pociąga za sobą prawną niemożność piastowania urzędu, utratę dochodów urzędu i opróżnienie posady. Prócz tego wstrzymane zostają wypłaty z funduszu państwa oraz

egzekucja administracyjna w dawniejszej rozciągniętości. Minister spraw duchownych jest umocowny zeraz po rozpoczęciu dochodzenia zarządcy wstrzymanie wypłat. Jeżeli śledstwo zakończy się uwolnieniem, wtedy wstrzymanie skutkiem tego rozporządzenia, wypłat, mają być uiszczone.

§ 13. Dochodzenie i orzekanie należy do królewskiego trybunału spraw kościelnych. Postępowanie przed nim trzyma się przepisów działu 3go ustawy z d. 12 maja 1873 r. o kościelnej władzy dyscyplinarnej dla spraw kościelnych.

§ 14. Ktoby pełnił czynności urzędowe zostawszy w myśl § 11 niniejszej ustawy usunięty z urzędu, podpadnie grzywnom do 300 mark, a w razie ponownym aż do 3000 mark.

§ 15. Minister spraw duchownych ma polecone sobie wykonywanie tej ustawy.

Kronika miejscowa i zagraniczna.

Kraków 6 marca. Prezydent miasta Dr Zybkiewicz wrócił wczoraj z Wiednia, a pojutrze wieczorem przyjmować będzie u siebie jak zwykle w poniedziałek.

Na wystawę Sztuk Pięknych nadeszły w tym tygodniu Jaroszyński, „Droga na Pysze“, „Widok tarasński“, Jul. Vallent „Sójka“ (martwa natura), Grabińskiego karton wglem „z pod Pieniśkich Skali“, Józefa Gępcerowej „Rycerz w zbroi“ i „Książę Ruprecht“ kopie z Van Dyka, „Portret Rembrandta“, kopie z Rembrandta.

Przygotowywane, że jutro odbędą się w szkołach miejskich wykłady o nowych miarach i wagach. I tak w szkole u Św. Barbary wykładają będzie p. Kopać, w pałacu biskupim p. Maciołowski, na Piasku p. Cześnikiewicz, na Kleparzu p. Klimonda; takie same wykłady odbywać się w szkole miejskiej na Kazimierzu, lecz na kogo tam kole, nie wiemy, bo magistrat nie ogłosił. Wykłady rozpoczynają się o godzinie 2ej; osoby spóźniające się, a tem samem przeszkadzające drugim, nie będą wpuszczane. Nauczyciele wykładający w szkole u Św. Barbary, mianowicie pp. Kopać, Danek, Samborski, Cechel i Tarasek są nauczycielami szkoły 3ej, umieszczonej w gmachu technicznym; doniesienie to wyjaśnia, że i nauczyciele tej szkoły biorą udział w wykładach.

Na posiedzeniu Wydziału Towarzystwa Tatrzńskiego d. 3 b. m., pod przewodnictwem prezesa hr. M. Reya, uchwalono: wybudować w r. b. dwa schroniska alpejskie, z których jedno przy Gąsiennym Czarnym stawie pod Kościelcem, drugie pod górą Krzyżną, z której szczytu najwspanialszy niezawodnie widok przedstawia się na całe Tatry. Prócz tego postanowił Wydział wykończyć ostatecznie obszerny szlak przy Morskim Oku, wystawił dla wygody zwiedzających turystów obierając szlak przy źródle w dolinie Kościeliskiej i naprawić drogę wiedzącą z hut Zakopiańskich do Jaszczerówki. Dla dogodności osób przybywających na letnie miejsce do Zakopanego, Wydział zakupi 12 latarni i daruje takowe wraz z odpowiednią kwotą pieniężną na oświetlenie gminie tatejskiej, pod tym jednak warunkiem, aby gmina dopilnowała porządku w oświetlaniu wsi.

Kustoszem zbiorów tatrzskich, mających się złożyć w Zakopanem, mianowany został tamtejszy lekarz Dr Karol Ganczarski.

Odbieramy następujące pismo z Kazimierza: „Dla uczczenia wyznania megożewskiego, uczęszczających do szkół ludowych w Krakowie, zaprowadzona została nauka zbiorowa języka hebrajskiego i religii w szkole Św. Barbary, a to z inicjatywy Przełożonego w zborze izraelskim p. Salomona Deichesa. P. Hirs Landau, członek zboru izr., kilkakrotnie był przy wykładach i zadowolone swoje wyraził nauczycielom Joelowi Dembicerowi i Salomonowi Fiszorowi.

Wedle wieści rozszerzających się na Kazimierzu, stronnictwo żydowsko-niemieckie dąży ku temu, aby wykłady w języku polskim religii katolickiej i hebrajskiej ustały, uważając, że wykłady polskie stanowią profanację tradycji starożytności. Dobrze myślicy izraelci w przekonaniu, że mowa jest najświeższą spójnią z narodem i krajem, i że czysta gramatyka mowa jest prawdziwym pierzeiem wizeru bądź religijnych bądź tradycyjnych, spodziewają się, że pp. Deiches i Hirs Landau niedopuszczą upadku zbawiennej instytucji wykładów hebrajskich w języku polskim.

W Stowarzyszeniu Rękodzielników „Gwiazda“ w poniedziałek dnia 8 marca o godzinie 8ej wieczorem będzie miał odczyt: „Z higieny“ prof. Dr Stanisław Janickowski.

Dziś rano umarła nagle w domu przy ulicy Mikołajskiej pod L. 454 Regina Węgliwa, lat około 30 letnia, berdzietna, żona wyrobnika, która jeszcze o 8 rano wyniosła węgle z piwnicy i paliła w piecu. Złotki jej odwieziono do kliniki.

Jan Zaręba woźnica doróżki, złoty w policyi cztery klucze znalezione wczoraj przed hotelem Drezdeńskim.

Wczoraj po południu zapaliły się sadze w komnie domu pod L. 60 przy ulicy Grodzkiej. Straż pożarna ugasiła natychmiast ogień.

Straż policyjna przytrzymała wczoraj Magdalę Mazurową, właścicielkę z Karniowic, która skradła na tandencie różne przedmioty i to od niej odebrano.

Ostatnimi czasami kradzione towary z kilku wystaw sklepowych a raczej towary wywiezione przed sklepem, wbrew zakazowi Magistratu. Straż policyjna wśledziła i ujęła sprawców: Jakóba Nowaka i Józefa Grochotę, podrośków, kilka już razy karanych za kradzieże, tudzież Jakóba Bergera i Maryę Swierczyńską, włośców, którzy te rzeczy nabywali, większą też część odebrano je od nich.

W Jamnicy pod Nowym

ZU p. Koster-
 lowa,
 ZU p. G. Laur,
 p. S. Schlesin-
 pp. F. Geide-
 logorski,
 " WADOWICACH p. Franc.
 Foltin,
 " ZALESZCZYKACH p. J. Ko-
 dregbski,
 " ZBARAŻU p. N. Süßermann,
 " ZŁOCZOWIE p. O. Faden-

